

ΓΑΛΗΝΟΣ

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1870 ΥΠΟ ΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ, ΣΚΙΑΔΑΡΕΣΗ, ΜΑΚΚΑ, ΔΕΛΛΑΠΟΡΤΑ

ΚΑΙ

ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

Α. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ.

ΕΤΟΣ ΟΓΔΩΟΝ

ΤΟΜ. ΔΕΚΑΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΦΗΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑΑ
ΛΑΥΡΙΩΤΟΥ
ΑΥΘΟΝ ΑΜΕΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Ν. Γ. ΠΑΣΣΑΡΗ
1886

ΓΑΛΗΝΟΣ

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1873 ΥΠΟ ΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ
Α. ΓΕΩΡΓΙΑΝΤΑ, Σ. ΣΚΙΑΔΑΡΕΣΗ, Ν. ΜΑΚΚΑ, Ν. ΔΕΛΛΑΠΟΡΤΑ

ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΒΑΛΙΘΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

Α. ΓΕΩΡΓΙΑΝΤΑ.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΑΡΟΗΣ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΩΣ

Διά τὸ Ἐξωτερικόν Δρ. Ν. 20.
" " Ἐσωτερικόν " " 15.
" τοῦς κκ. Φοιτητάς " " 8.

ΣΥΝΑΡΟΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ ΓΑΛΗΝΟΥ
Ὁδὸς Πινακωτῶν
ΑΡΙΘΜΟΣ 8

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. — Περὶ τῆς διάρροιας τῶν παιδῶν. — (Συνέχ.) — Περὶ ἀντι-
πυρετικῆς θεραπείας, ὑπὸ Ἄλκ. Σχίμφλε (ἐν Τριπόλει). (Συνέχ.) — Ἀκαδη-
μία τῆς ἰατρικῆς ἐν Παρισίοις. Πτωματίναι καὶ Μικροβία — Βιβλιογραφία. —
Ἐξδοποιήσεις. — Βιβλιογρ. δευτείου.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΙΑΡΡΟΙΑΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ.

(Συνέχεια. βρα σελ. 321).

Ἐπίσης τὰ ἐκτεταμένα ὄγκαιμα, ἐπαγόμενα ἰσχυροῦς πόνους καὶ ἀναστολὴν τῶν λειτουργιῶν τοῦ δέρματος, πρόφασίζονται ὡς τὰ πολλὰ παραλύσεις καὶ ἀνάκλασιν ἀγγειοκινητικῆς καὶ συνεπῶς καταρρώδη διάρ-
ροϊαν. Ἡ στενὴ αὕτη μεταξύ τοῦ ἐντερικοῦ βλεννοῦμένου καὶ τοῦ δερ-
ματος σχέσις παρατηρεῖται πασιφανέστατα κατὰ τὴν πορείαν τῶν γενι-
κῶν ἐκζέματων, τῶν δερθηματοδῶν ἐξαρθήσεων, εἰς ἃς εἶναι τὰ μάλιστα
ὑποκείμενα τὰ βρέφη. Εἰς τὰς περιστάσεις ταύτας δεόν ὅπως μὴ ἀποδί-
θηται πάντοτε ἡ διάρροια εἰς τὰς δερματώσεις, συμβαίνουσα ἐκ τῆς
αἰφνυδίας ἐξαφνίσσεως τοῦ ἐκζέματος μετὰ τὴν εἰσβολὴν τῆς διάρ-
ροϊας καὶ ἐξηγεῖται ὅτι τὸ νοσηγόνον αἷτιον μετεφέρθη ἐκ μιᾶς ἀπὸ τοῦ

δέρματος εις τὸν πεπτικὸν σωλήνα, καθότι ἢ μετὰ προσοχῆς ἐξέτασις τῶν πραγμάτων δείκνυσι τούναντίον ὅτι αἱ συνήθεις τῆς διαβροίας αἰτίαι (τροφή, ἀπογαλακτισμός, ψύξις) συμβάλλουσι καὶ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην εἰς τὴν ἀνάπτυξιν αὐτῆς· δὲν συμβαίνει δὲ μετὰστάσις ἀλλὰ συγκέντρωσις τῆς βλενωδούς καὶ γαγγλιακῆς ρύσεως, ὅπως συμβαίνει ὁπόταν ἀναπτυχθῇ βρογχοπνευμονία καὶ πνευμονία εἰς τοὺς πάσχοντας ἔκζεμα, ὅτε τὸ ἐξάνθημα σβέννυται προσωρινῶς, παρελθούσης δὲ τῆς διαβροίας ἢ τῆς βρογχίτιδος ἐπανέρχεται ἢ ἰσορροπία καὶ ἐκ νέου ἀναφαίνεται τὸ ἐξάνθημα.

Ἡ θεωρία αὕτη δὲν ἐφαρμόζεται εἰς ἐπάσαις τὰς ἀπλᾶς καὶ καταρρώδεις διαβροίας τὰς ἐπιγενομένας κατὰ τὴν πορείαν ἐντόνου δερματώσεως, ἢ ἔντονος δόξαις τῆς μεταπτώσεως ἀπὸ τῆς θερμότητος εἰς τὸ ψύχος προκαλεῖ ἰσχυρὰς συνορμήσεις εἰς τὸ δῆμα, ἐξ ὧν προκύπτουσι σύντασις τῶν τριχοειδῶν ἀγγείων καὶ στιγμιαία ἀναστολή τῆς ἐκκρίσεως τοῦ δέρματος· ὁ ἐκ τούτων πόνος ἀφ' ἐνὸς ἢ τῶν ἀγγείων σύντασις ἀφ' ἑτέρου ἐπίσχυσι τὰς ἐπὶ τὰ ἔξω συμφορήσεις καὶ ἐπάγονται πλημμύραν αἵματος εἰς τὰ σπλῆγγα (κοιλίαν, θώρακα, κρανίον).

Ἡ αἰτιολογία αὕτη τῆς διαβροίας εἶναι συγγενῆς τῇ κατὰ τὴν θεραπεία τῶν ἀχώρων διὰ τῆς στεγανῶς περιδέσεως τῶν πάσχόντων μερῶν δι' ἐπιδέσμων ἀδιαχωρήτων, ὅτε οὔτε ἢ πλημμύρα τοῦ αἵματος οὔτε ἢ νοσηρὰ ἐκκρίσις ἀναστέλλεται, καθότι διὰ τοῦ τρόπου τούτου τῆς ἐπιδέσεως ἐγκαθιδρύεται τοπικὸν ἀτμόλουτρον δι' οὗ τὸ δῆμα καὶ οἱ ἀδένες αὐτοῦ ἀποβάλλουσιν ἄλλα καὶ ἐρεθιστικὰ οὐσία, αἵτινες ὑποβάλλουσι τὴν δερματικὴν νόσον, δίκην ἀποκριτικοῦ ὀργάνου, δι' οὗ τὰ κχερᾶ ἀποκρίνονται τὰ προϊόντα ἀτελοῦς ὀρέψεως. Ἡ περιδέσις αὕτη παρακωλύει τὴν ἐρεθιστικὴν τῆς ἀτμοσφαιρῆς δόξαι, τὸ δὲ δῆμα ἀνκπλάσσεται. Ἄν διαρκούσης τῆς θεραπείας ταύτης ἐπισυμβῇ διαβροία ἔντονος ἢ ἀπὸ τοῦ δέρματος ἐκκρίσις ἀναστέλλεται, αἰτία ὅμως τῆς διαβροίας ταύτης δὲν εἶναι ὡς εἴρηται ἢ κατὰ τῆς δερματικῆς νόσου θεραπεία ἢ τὸ ἐκ ταύτης ἀποτέλεσμα, ὡς κοινῶς πιστεύεται, ἀλλ' αἱ συνήθεις τῆς διαβροίας αἰτίαι, ἢς δία τῆς μετὰ προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας ὀφείλει ν' ἀναζητήσῃ.

Διαβροία συμπτωματικὴ. — Τὸ εἶδος τοῦ τοῦ τῆς διαβροίας εἶναι στεγνότερα συνδεδεμένον πρὸς τὴν νόσον ἀπὸ τῆς ὁποίας ἔχει τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ, διὸ εἶναι συμπτωματικὴ α'. — παθήσεων τοῦ πεπτικοῦ σωλήνος. — β'. — τῶν παρακειμένων ὀργάνων. — γ'. — γενικῆς πυρετικῆς ἢ μὴ καταστάσεως (αυφροειδοῦς, ἐξάνθηματικοῦ πυρετοῦ, χοιραδῶσεως, ραχίτισμοῦ, καχεξιῶν).

α'. — Ἀπὸ παθήσεων τοῦ πεπτικοῦ σωλήνος. — Ἐνταῦθα δὲν πρόκειται περὶ τῶν διαβροιδῶν τῶν ἀπὸ τῆς ὀξείας ἢ χρονίας ἐντερίτιδος, ἀπλῆς ἢ ψευδομεμβρανώδους ἢ δυσεντερικῆς, ἀλλ' αἱ λαν σπανίως παρὰ

τοῦ παισίν, καὶ καθ' ἣν ἢ διαβροία προέρχεται ἀπὸ τῆς νοσηρῆς τοῦ βλενωμένου, τῶν ἐντερικῶν ἀδένων, καὶ δὴ τοῦ ἥπατος, ἐκκρίσεως.

Ἄλλὰ καὶ ἡ χολεροειδὴς διάρροια, ἢ ἡ χολέρα τῶν παιδῶν, ἢ ἡ ἐγκεφαλικὴ λεγομένη διάρροια, εἶναι ἀπότοκοι ἐντερίτιδος, αἱ δὲ πρόφασίζουσι τὴν χολέραν τῶν παιδῶν αἰτίαι εἶναι μικρὰ ἡλικία, ἢ θερμὴ τοῦ ἔτους ὥρα, ἢ ἀλλοιώσις τοῦ γάλακτος, ὁ πρόωρος ἀπογαλακτισμός. Καὶ τὰ προκαλοῦντα τὴν ὑπὸ τύπον ἐγκεφαλικὴν διαβροίαν αἰτία δὲν ἔχουσι τι τὸ ἰδιάζον, καὶ ἢ ἀπὸ τῶν μηνίγγων κατάστασις (κραυγαί, ἀυπνία, κεφαλαλγία), καὶ ἢ σπασμωδικὴ (ἐκλαμπτικὸς παροξυσμός), ἢ ἢ κωματώδης κατάστασις (γενικὴ ἐκλυσις καὶ κῶμα) ἐξηγουνται δι' ἀνακλαστικῆς δράσεως ἐπὶ τῆς ἀγγείας τοῦ ἐγκεφάλου καὶ τῶν μηνίγγων, ἐξ οὗ συμφορήσεις, ὑδροκέφαλος, πίεσις τῆς ἐγκεφαλικῆς οὐσίας κ. ο. κ. Ὡς αἰτίαν δὲ τῆς παρὰ τοῖς παισίν ἀσιατικῆς χολέρας θεωροῦν ἐπιδημικὴν κατάστασιν προκαλυμένην ἐκ τῆς παρουσίας τοῦ βακίλου κατὰ τὰ κρατοῦντα τὴν σήμερον δόγματα.

Οὐχὶ σπανίως εἰς βρέφη, εἴτε καθ' ἑξὶν δυσκοιλία εἴτε πάσχοντα διαβροίαν, παρατηρεῖται σὺν τῇ ἀποκνήσει καὶ ρύσις αἵματος εἰς ἄλλοτε ἄλλο ποσόν, τὴν τοιαύτην ἐπιπλοκὴν τινὲς ἀκατάλληλως ἀποδίδουσι εἰς δυσεντερικὴν κατάστασιν, ἀποκαλοῦντες καὶ τὸ εἶδος τοῦτο τῆς διαβροίας *δυσεντερικὴν διάρροίαν* ἐπίσης ἀκατάλληλως, διότι ἡ ἀληθὴς *δυσεντερία* εἶναι νόσος σπανιωτάτη παρὰ τοῖς παισίν καὶ χαρακτηρίζεται ὑπὸ φλεγμονῆς τοῦ ὄρθου, τῆς συγμοειδοῦς καμπῆς, ἔστιν ὅτε δὲ καὶ τοῦ βλου κώλου, μετὰ ἐξελεκώσεων εἰς τὴν δυσεντερειδῆ λεγομένην διάρροίαν, εἴτε λειεντερικὴν, εἴτε καταρρώδη, εἴτε συμπτωματικὴν, τὸ αἷμα δὲν εἶναι στενῶς μεμιγμένον μετὰ τῶν ἀφοδευμάτων, ἀλλ' ἀπλῶς συνεξέρχεται μετ' αὐτῶν, ἐξ οὗ τεκμαίρεται ὅτι προέρχεται ἀπὸ ἀπλῆς τριχοειδοῦς ἀγγείου ῥήξεως καὶ οὐχὶ ἀπὸ ἐξελεκώσεως.

β'. — Ἀπὸ παθήσεων τῶν παρακειμένων ὀργάνων, ὡς ἀδένων, ἥπατος, παγκρέατος, σπληνός, περιτοναίου, μεσεντερίου, λυμφατικῶν γαγγλίων, δικτηρῆσεως τοῦ πεπτικοῦ σωλήνος ὑπὸ ἀποστημάτων.

Ἡ ἔλλειψις τῆς ἐκρίσεως τῆς χολῆς, ἢ ἡ πολυχολία, παραβλάπτουσαι τὴν γαλακτωματοποίησιν τῶν λιπαρῶν οὐσιῶν, προκαλοῦσι λειτουργικὴν διάρροίαν περὶ ἧς ὁ λόγος ἐν τοῖς πρόσθετον. Τοῦταῦτα προέρχεται, ἀλλὰ διὰ μὲλλον πολυπλόκου μηχανισμοῦ, καὶ ἀπὸ τῶν ὀργανικῶν τοῦ ἥπατος ἀλλοιώσεων, ὅτε πλὴν τῆς κατὰ ποσὸν καὶ ποιὸν ἀλλοιώσεως τῆς χολῆς συνυπάρχει καὶ κυκλοφορικὴ στάσις κατὰ τὰς ἥπατικὰς φλέβας καὶ τὴν φλέβα τῶν πυλῶν, ἐξ ἧς ἰδίᾳ ἐπισυμβαίνει ὑπερῆκρσις βλεννῆς καὶ ὄρθου. Τὸ ἐντὸ παρατηρεῖται ἀποτέλεσμα καὶ ἐπὶ τῶν χρονίῳ τοῦ ἥπατος συμφο-

ρήσεων κατὰ τὴν ὑστάτην τῶν καρδιακῶν παθήσεων περίοδον, ἂν καὶ αἱ παθήσεις αὗται εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν εἶναι σπάνιαι.

Καὶ κατὰ τοὺς ἀσφυκτικοῦ καὶ υπεραιμικοῦ τύπου τῆς βαρείας κοκκύτιδος βηχὸς ἐπιγίνονται προσόμοια εἶδη διαρροῶν, ἀλλ' εἰς τὴν περίστασιν ταύτην, πλὴν τῆς στάσεως τοῦ αἵματος καὶ τῶν περὶ τὴν ἔκκρισιν τῆς χολῆς διαταραχῶν, συνυπάρχει καὶ ἡ ἀπὸ τῶν καταπινομένων πτυέλων δυσπεψία, ἢ κακὴ τοῦ αἵματος ὀξυγόνωσις, αἱ κατὰ τὰ νευρικὰ κέντρα συμφορήσεις, ἔστιν ὅτε δὲ καὶ ἡ ἀνουρία.

Ἔτεροι ὀργανικὴ τοῦ ἥπατος παθήσεις εἶναι σπανιώταται παρὰ τοῖς παισὶν ἢ καὶ οὐδόλως παρατηροῦνται, ὡς ἡ κίβρωσις· ἀλλ' εἰς τοὺς ὑπὸ τοῦ ἐλάδου μύκτητος μαστιζομένου τύπου ἢ χρονία τοῦ ἥπατος καὶ τοῦ σπληνὸς υπεραιμία λαμβάνουσι μεγάλως διαστάσεις, ὥστε ἐνίοτε τὸ μεγαλύτερον τῆς κοιλίας μέρος πληροῦται ὑπὸ τῶν ὀργάνων τούτων, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ ἐλάττωσις τοῦ πλήθους τῶν ἐρυθρῶν τοῦ αἵματος σωματίων καὶ αἱ περὶ τὴν κυκλοφορίαν τῆς φλεβῆς τῶν πυλῶν διαταραχαὶ προκαλοῦσι χρονίαν διαρροίαν, ἰωμένως δι' ἀλλαγῆς κλίματος καὶ τῆς χρήσεως τῆς θερμῆς κινήσεως.

Ἐνίοτε, συνεπεῖα μετρίου ἐρεθισμοῦ τῆς δωδεκαδακτύλου ἀποφύσεως, ἐπιγίνεται πύκνωσις ἐνίοτε δὲ καὶ ἀπόφραξις τῶν στομίων τοῦ χοληδόχου καὶ παγκρεατικοῦ πόρου, ἐξ οὗ ἀναστροφή τῆς γαλακτωματοποιήσεως τῶν λιπαρῶν οὐσιῶν καὶ συνεπῶς διάρροια.

Αἱ τῶν γαγγλίων καὶ τοῦ περιτοναίου νόσοι αἱ προφανιζόμεναι τὴν διάρροϊαν εἶναι ἡ φυματίωσις αὐτῶν, κατὰ ταύτην ἡ διάρροια ἀμειβεται πρὸς τὴν δυσκοιλίαν, πρᾶρχεται δ' εἴτε ἐξ ἐπινεύσεως τοῦ ἐρεθισμοῦ, εἴτε ἐκ πίεσεως τῶν κοιλιακῶν φλεβῶν, εἴτε καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς φυματιώσεως τοῦ ἐντέρου.

Σπανιώτατα εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν ἡ διάρροια ἀναγνωρίζεται ὡς αἰτίαν τὴν ἐν τῷ ἐντέρῳ σχῆσιν ἀποστήματος ἢ κύστεως ὕδατιδοφροῦ.

γ'. — *Ἀπὸ γερικῶν νόσων.* — *Οἱ ἐξανθηματικοὶ πυρετοὶ, λείριον, εὐλογία, διστεραια, ἐρυσίπελας,* ὡς τὰ πολλὰ συνοδεύονται ὑπὸ διάρροιας. Κατὰ τὴν πορείαν τῶν ἐξανθηματικῶν πυρετῶν ἡ διάρροια ὑπὸ δύο παρουσιάζεται τύπους, ἢ ὡς ἐπακλουθῆμα μικρῆς ἀλλως σημασίας ἐντερίτιδος μετρίως τὴν ἐντασιν, ἢ ἕνεκα παραλύσεως τῶν τριχοειδῶν ἀγγείων, καὶ δὴ εἰς τοὺς βαρεῖς τῶν ἐξανθημάτων τύπους εἴτε ἐν ἀρχῇ εἴτε καὶ κατὰ τὸ τέλος τῆς νόσου, ἥτις ἐνίοτε καθίσταται λίαν κινδυνώδης κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἀπὸ ἐντερίτιδος ἰωμένην λίαν ταχέως.

Κατὰ τὴν διφθερίτιδα οὐχὶ σπανίως ἐπιγίνεται καὶ ἡ τῆς διάρροιας ἐπιπλοκή, ἥτις εἶναι βαρυτάτη ἕνεκα τῆς ἀλλοιώσεως τοῦ αἵματος, τῆς παραλύσεως τῶν τριχοειδῶν ἀγγείων, τῆς διακοπῆς τῶν λειτουργιῶν τῆς πέψεως καὶ ἀφομοιώσεως. Ἡ κατὰ τὴν πορείαν τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ

διάρροια ἀναφαίνεται ἄλλοτε μὲν ἐν ἀρχῇ, ἄλλοτε δὲ περὶ τὰ τέλη τῆς νόσου, καὶ κατὰ μὲν τὴν τελευταίαν περίστασιν ἡ διάρροια οὐσα μετρία ἐνδείκνυται οὐχὶ ἐκτεταμένη τῶν τοῦ Ρογερ πλακῶν ἀλλοιώσιν, κατὰ δὲ τὴν πρώτην τοῦναντίον τὴν συνύπαρξιν καὶ ἐτέρου νόσογόνου αἰτίου.

Ἡ σηπεδονώδης διάρροια ὀφειλομένη εἰς ἀλλοίωσιν τῶν γαστροεντερικῶν ὑγρῶν, τῶν ἐκκρίσεων τοῦ ἥπατος καὶ παγκρέατος, εἰς ἔκκρισιν ἀπὸ τοῦ γαστροεντερικοῦ βλενοθυμένου ὀργανικῶν ποιδόντων ἀνάποθέντων ἢ κατεργασθέντων ἐν τῇ οἰκονομίᾳ, ἐπιγίνεται ἀνεξαρτήτως ἐντερίτιδων τινῶν καὶ τυφοειδοῦς πυρετοῦ, καὶ κατὰ τὴν γάγγραιαν τοῦ αἰδοίου, τοῦ στόματος, τὸν οὐραιμικὸν τύπον τῆς λευκαματούρας, κτλ.

Οὐχὶ σπανίως ἀναφαίνεται διάρροια εἰς τὰ ἐκ γενετῆς σφιλικὰ βρέφη, ὀφειλομένη εἰς συμφορῆσιν τοῦ ἥπατος μετὰ ὑπερεκρίσεως τῆς χολῆς. Ἐπίσης καὶ κατὰ τὴν πορείαν τῆς ἐρπητικῆς, ρευματικῆς, χοιραδικῆς, ραχίτικῆς, λευχαιμικῆς διαθέσεως συνυπάρχει σχεδὸν πάντοτε διάρροια ἄλλοτε ἄλλη τὴν ἐντασιν, τὴν διάρκειαν καὶ τὴν βαρύτητα.

(ἀκολουθεῖ)

ΠΕΡΙ ΑΝΤΙΠΥΡΕΤΙΚΗΣ ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ.

ὑπὸ ΔΑΚ. ΣΧΙΜΦΛΩ (ἐν Τριπόλει).

Συνέχ. Ὁρ. Σελ. 327.

Ἡ θερμοκρασίᾳ τοῦ λουτροῦ τοῦ Ziemsseu εἶναι κατ' ἀρχὰς 20° R. Ἐν τούτῳ τίθεται ὁ ἀσθενὴς ἐπὶ 15—20 ἐξηκαστὰ ὥρας, συγχρόνως δὲ διὰ προσθήκης ψυχροῦ ὕδατος καταβιβάζεται ἡ θερμοκρασία εἰς 16° R. Τὰ δὲ τοῦ Riess λουτρὰ εἶναι κατεσκευασμένα ἐπίτηδες πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον καὶ ἔχουσι σταθερὰν θερμοκρασίαν, ὃ δὲ πάσῃ μὲν ἐν αὐτοῖς διαρκῶς, ἐξαίρουμένης τῆς νυκτός, μέχρι οὗ ἡ ἀτυνήθης ὑψηλὴ θερμοκρασία πλησιάζει τὴν φυσιολογικὴν.

Τὸ σπουδαῖον τῆς διὰ ψυχροῦ ὕδατος θεραπείας εἶναι ὅτι ὀφειλομένην ἀπαναλαμβάνωμεν τὰς πλύσεις, ἐνειλίσεις, τὰ λουτρὰ, δασκίς παρατηροῦμεν ὅτι ἡ θερμοκρασία τῶν πυρεσσόντων ἀσθενῶν εἶναι λίαν ὑψηλὴ, ὑπερβεβαίως ὀφειλομένη κατὰ ὥραν νὰ ἐξετάζωμεν διὰ τοῦ θερμομέτρου. Ἐὰν ἡμῶς ἐξ οὐκ ἐπισημῶν αἰτίων, δὲν δύναμεθα νὰ ἐφαρμώσωμεν ἀκριβῶς καὶ ἐπιστημονικῶς τὴν μνησθεῖσαν θεραπευτικὴν μέθοδον, τότε δὲν συνίσταμεν ταύτην εἰς τοὺς πυρεσσόντας ἀσθενεῖς, ἀλλὰ θεωροῦμεν πρακτικώτερον εἰς τοῦτους, τὴν διὰ τῶν ἐκλεκτοτέρων ἀντιπυρετικῶν μέσων θεραπείαν. Ἐὰν ἡ θεραπεία αὕτη διεγείρει τὸν ἀσθενῆ, ἢ ἐὰν πληροφορηθῶμεν ὅτι οὗτος μετὰ τὴν χρῆσιν τοῦ λουτροῦ ῥιγᾷ, ἢ ἐὰν τέ-

λος τὰ λουτρά οὐδεμίαν ἐξασκῶσιν ἐπιφορὴν ἐπὶ τῆς ὑψηλῆς θερμοκρασίας, τότε δρῶμεν ἀμέσως νὰ παραιτηθῶμεν ἀπὸ τῆς θεραπευτικῆς ταύτης μεθόδου. Ἐπὶ ἀδυναμίας τῆς καρδίας, ἐπὶ ὑποστατικῆς πνευμονίας, ἐπὶ ἀναιμικῶν, ἀδυνάτων καὶ καταβεβλημένων ἀσθενῶν, ἐπὶ αἰμορρῶν καὶ ἰδίως τῶν ἐντέρων δρῶμεν νὰ ἀπέχωμεν τῶν λουτρῶν.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω πειθόμεθα, ὅτι καλίσταται ζήτημα, εἰς ἣν χρῆσις τῆς διὰ ψυχροῦ ὕδατος μεθόδου πρὸς ἐλάττωσιν τῆς ὑψηλῆς θερμοκρασίας ἐπὶ ὀξέων μολυσματικῶν νοσημάτων ἀνταποκρίνεται ἀληθῶς πρὸς τῆς προσδοκωμένης ἐλπίδος καὶ πρὸς τὰς ἀξιώσεις τοῦ πρακτικοῦ ἰατρικοῦ βίου. Πρὸς λύσιν τοῦ ζητήματος τούτου θεωρητέα ἐκείστοτε μόνον τὰ φαινόμενα ἐκεῖνα, ἅτινα προσκτῶνται διὰ τῆς πείρας. Εἶναι ἀναντίρρητον ὅτι μετὰ σκόπιμον καὶ προσεκτικὴν χρῆσιν τῶν ψυχρῶν ἐνελίσεις, λουτρῶν, ἢ πλύσεων ἐλαττοῦται ἡ θερμοκρασία τοῦ πυρέσσοντος ἀσθενοῦς κατὰ 1,5—1,0 C., ἐνίοτε καὶ 2,0 C., ἀλλ' ὅμως ἡ ἐλάττωσις τῆς θερμοκρασίας διαρκεῖ μόνον βραχὺν χρόνον, διότι ὁ πυρέσσων ὁργανισμὸς τείνει ἕσπον ἐνεστὶ ταχέως νὰ ἀντικαταστήσῃ δι' ἡδξημένης ὀξυδῶσεως τὴν διὰ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ ψυχροῦ ὕδατος ἀφαιρεθεῖσαν ποσότητα τῆς θερμοκρασίας. Ἐὰν ἢ ἐπιθυμῶμεν νὰ τηρήσωμεν ἐπὶ ὥρας διαρκῆ ἐλάττωσιν τῆς θερμοκρασίας, δρῶμεν νὰ ἐπαναλαμβάνωμεν καθ' ἐκάστην 6—8 ἢ καὶ πλείονα λουτρά. Ἀλλ' ὅμως εἰς τὴν ἰδιαιτικὴν πρᾶξιν ἡ τοιοῦτοτρόπος θεραπεία συνδύεται ὑπὸ ἀσυνήθως πολλῶν δυσκολιῶν.

Ἐκτός δὲ τούτου, δύναται εὐκόλως νὰ συμβῇ μετὰ τὴν γρῆσιν ψυχροῦ λουτροῦ, εἰς τὸ ὅποσον ἕως δὲν ἐφημερόθη ἡ ἀναγκαία ἀκρίβεια καὶ προσοχὴ, ἕκτακτον γεγονός, δηλαδὴ νὰ χειροτερεύσῃ ἢ κατὰστασις τοῦ ἀσθενοῦς, ὅπερ βεβαίως ἠδύνατο γὰρ ἐπέλθῃ ἐκ τῆς φύσεως τῆς νόσου καὶ ἀνευ χρήσεως οὐδενοῦ λουτροῦ. ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ μέγα κινδύνον στηρίζομενον ἐπὶ τοῦ γνωστοῦ, *prosi hoc, ergo propter hoc*, ἀπορρῶ δίδει τὴν αἰτίαν τοῦ δυσχερέστερου δικμέσου εἰς τὴν θεραπεύοντα ἰατρὸν.

Ἐκτός δὲ τούτου ἡ διὰ ψυχροῦ ὕδατος θεραπεία δὲν εἶναι ἀντιπυρετική, κατασταλτικὴ τῆς θερμοκρασίας, ἀλλὰ εἶναι ἀπλῶς ἀντιθερμικὴ, ἀφαιρετικὴ θερμοκρασίας μέθοδος. Ἡ μέθοδος αὕτη ἐφαρμοζομένη ἐπὶ πυρέσσοντων ἀσθενῶν δὲν ἐλαττώνει τὴν παραγωγὴν τῆς θερμότητος, ἀλλ' ἀφαιρεῖ θερμότητα.

Μολονότι ὁ Liebermeister καὶ νεωστὶ ὁ Winternitz λίαν εὐφρῶς καὶ πειστικῶς ὑπερασπίζονται τὴν ἰδέαν τῶν καθόσον ἀφῆρξ. τὴν ἐνεργείαν τῶν ψυχρῶν λουτρῶν πρὸς ἐλάττωσιν τῆς θερμοκρασίας ἐπὶ τῶν ὀξέων μολυσματικῶν νοσημάτων, μολοντοῦτο ὁ Pavaay, στηριζόμενος εἰς τὰ πειράματά του, ἀποκρίνεται ὅτι ἡ ἀποκλειστικὴ θεραπεία τῶν νοσημάτων τούτων διὰ ψυχρῶν λουτρῶν εἶναι ἕως κατορθωτὴ διὰ μεγάλων ὀυτιῶν, μόνον εἰς νοσοκομεῖα ἐπὶ τοιοῦτω σκοπῷ παρεσκευασμένα.

εἰς τὸν πρακτικὸν ὁμῶς βίον, προσκόπτουσα ἐπὶ ἀσυνήθως καλυμμάτων, δὲν θὰ τύχῃ κοινῆς χρήσεως. Τὴν αὐτὴν ἰδέαν ἔχει καὶ περὶ τῆς θεραπευτικῆς μεθόδου διὰ τῶν δικρκῶν λουτρῶν τοῦ Riess, παρὰ τῷ ὅποιῳ εἶχε τὴν εὐκαιρίαν προσωπικῶς νὰ ἀθροίσῃ πειράματα.

Μεταχειρίζεται δὲ εἰς τὴν κλινικὴν του ὁ Pavaay ἐπὶ ὀξέων πυρετικῶν νοσημάτων πάντοτε τὰ ψυχρὰ ἐπιθέματα καὶ τὰς ψυχρὰς πλύσεις, καθόσον αὐταὶ ἐνεργοῦσιν ἀναμφιέκτως ἐπὶ τοῦ ἐξηθεσθέντος ἕνεκα τῆς ὑψηλῆς θερμοκρασίας ὁργανισμοῦ ψυχτικῶς, καὶ συνάμα ἀφαιροῦσι θερμότητα, ἐνίοτε τὰς ψυχρὰς ἐνελίσεις, οὐδέποτε ὅμως τὰ λουτρά.

Ἀποδίδει δὲ οὗτος μεγάλην σημασίαν εἰς τὰ σκοπίμως ἐκλεχθέντα ἀντιπυρετικὰ φάρμακα διότι ἡ διὰ τούτων ἐπερχομένη ἐνέργεια εἶναι ἀσυγκρατῶς διαρκεστέρα τῆς διὰ τῶν λουτρῶν παραγομένης ἐλαττώσεως τῆς θερμοκρασίας.

Συγκριτικῶς πρὸς τὴν συμμιγῆ ταύτην μέθοδον, λέγει ὁ Liebermeister, ὅτι τὰ ἀντιπυρετικὰ φάρμακα πρέπει νὰ χρησιμεύωσιν ὡς ἐφεδρῶν καὶ νὰ τίθωνται εἰς ἐνέργειαν ὅταν τὰ ψυχρὰ λουτρά μόνον δὲν ἐπαρκῶσιν, ἢ ὅταν παύσα ἀντεδείκνυνται ἕνεκα διαφόρων αἰτίων, π. χ. ἀτονίας τῆς καρδίας, αἰμορραγίας ἐντερικῆς κ. λ. π. ὁ δὲ Pavaay ῥυθμιζὼν τὰς περιστάσεις, λέγει ὅτι αἱ ψυχρὰ πλύσεις καὶ αἱ κατὰ περιστάσεις ἐπὶ ἀσφαλῶν ἐνδείξεων στηριζόμενα ψυχρὰ ἐνελίσεις, συνδυαζόμενα μετὰ τῶν καλῶς ἐκλεχθέντων καὶ ὀρθῶς χρησιμοποιηθέντων ἀντιπυρετικῶν φαρμάκων, κατορθοῦσι τὴν ἀσφαλεστέραν μέθοδον τὴν ὀπίαν οἱ πρακτικοὶ ἰατροὶ δύνανται νὰ μεταχειρίζωνται ἐπιμελῶς εἰς τὸν πρακτικὸν αὐτῶν βίον.

Ἐὰν ἴδωμεν τίνι τρόπῳ ἐνεργοῦσι τὰ καταστέλλοντα τὴν θερμοκρασίαν, ἢ τὰ ἀντιπυρετικὰ λεγόμενα μέσα. Ταῦτα πιθανότατα ἐνεργοῦσιν ἐπὶ τῶν πυρέσσοντων ὁργανισμῶν ὡς ἐλαττοῦντα ἀρκοῦντως ἐπὶ μακροτέρῳ ἢ βραχύτερῳ χρόνῳ τὴν ὑπεροξειδῶσιν. Τοῦτο δὲ πρόκαλοῦσιν ἐν μέρει μὲν διὰ τῶν χημικῶν αὐτῶν ιδιοτήτων, ἐν μέρει δὲ ὡς ἐνεργοῦντα ἐπὶ τῶν παράγοντων θερμότητος νευρικῶν κέντρων, καὶ ἀξιώνοντα τὴν ἐξακόντισιν τῆς θερμότητος.

Ἰδίως εἰς τὸ σπουδαῖον τοῦτο γεγονός στηρίζεται ἡ μεγάλη προτίμησις τῶν ἀντιπυρετικῶν μέσων ἀπὸ τῆς διὰ ψυχροῦ ὕδατος θεραπείας, ἢ τις, ὡς ἀνω ἐξετέθη, ἐνεργεῖ κατὰ τοῦ πυρετοῦ μόνον δι' ἀφαιρέσεως θερμότητος καὶ οὐχὶ συνάμα δι' ἐλαττώσεως τῆς παραγωγῆς θερμότητος. Προτιμῶνται δὲ ταῦτα καὶ διότι ἡ χρῆσις αὐτῶν δὲν ἀπαίτεῖ τὸ σὸν μεγάλην προσοχὴν ὅσῃν ἡ διὰ ψυχροῦ ὕδατος μέθοδος.

Διὰ τῶν ἀντιπυρετικῶν μέσων κατορθοῦμεν ἐπὶ διαφόρων ὀξέων μολυσματικῶν παθήσεων νὰ κατὰστέλωμεν τὴν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐπὶ πειλοῦσάν τὴν ζωὴν ὑψηλὴν θερμοκρασίαν, μάλιστα δὲ ἐπὶ μάλλον νὰ

καταπύσωμεν ταύτην, ἢ τοῦλάχιστον νὰ μετατρέψωμεν τὸν συνεχῆ πυρετὸν εἰς τὸν ἥττον ἐπικίνδυνον ὑφέσιμον ἢ δικλείποντα.

Πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ Θεραπευτικοῦ τούτου σκοποῦ εἶναι ἐν χρήσει τὰ ἑξῆς Θεραπευτικὰ μέσα: (ἀκολουθεῖ)

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ Ἡ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ.

(Συνεδρίασις τῆς 12 Ἰανουαρίου).

Πτωματῖναι καὶ Μικροβία.

Εἰς ἀντισηκώμα τῆς ἐπὶ τοσοῦτον ἐπεκταθείσης καὶ κρατούσης ἤδη τὴν ὅλην ἱατρικὴν θεωρίαν τῶν μικροβίων εἰς τὴν παθογένειαν τῶν νόσων ἀναφέρεται ἑτέρα θεωρία, λίαν συγγενὴς τῇ πρώτῃ, οὐκ ὀλίγον κλονίζουσα τὰς πεποιθήσεις τῶν μικρῶν ἀποδιδόντων πίστιν εἰς τὴν τῶν μικροβίων νοσηγόνον ὁρᾶσιν, ἢ ἀπὸ τῶν πτωματιῶν, καὶ δὴ ἀπὸ τῶν λευκοματιῶν παθογένεια εἰ μὴ ἀπὸ τῶν, ὡς τινες δοξάζουσι, τοῦλάχιστον μέρους νόσων.

Ἀναπόδραστος ἦτο ἡ σύγκρουσις τῶν δύο τῶν σοφῶν στρατοπέδων, τῶν θιασωτῶν ἐφ' ἑνὸς τῶν μικροβίων, τῶν οὐδὲν ἕτερον ἢ μικροβία πάντοτε καὶ πάντοτε ὁρώντων, καὶ τῶν πάναντία φρονούντων, οἵτινες τελευταῖοι ὀχυρούμενοι ἤδη ὀπισθεν τῆς νέας ταύτης ἀνακαλύψεως φλογεροῦς ἐκπέμπουσι μύθους κατὰ τῶν ἀντιπάλων αὐτῶν, ἀρνούμενοι καθ' ὀλοκλήριαν τὴν τῶν μικροβίων ὁρᾶσιν.

Τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, ὅσον ἀν εἶναι μέγα ὅσον ἀν περιουσιάζεται ὑπὸ βαθεῖας καὶ ἐμβριθοῦς πικδείας, οὐδέποτε ἀποξενόηται ἐμφύτου αὐτῷ ἐλαττώματος, τοῦ ἐγωϊσμοῦ, τούτου ἕνεκα βλέπομεν πάντοτε τοὺς μεγλητέρας νόκας ποιομένους ἀνακάλυψιν τινα νὰ ἐξωθῶσι τὴν ἐπὶ ταύτης θεωρίαν μέχρις ὑπερβολῆς, νὰ διαβλέπωσι τὰ πάντα διὰ τοῦ πρίσματος τῆς θεωρίας καὶ τῶν δογμάτων αὐτῶν, ν' ἀρνῶνται διαβρήθην πᾶσαν ἀντίρρησην ὅταν καὶ αὐτὴ ἐπὶ πραγμάτων καὶ ἀληθειῶν στηρίζεται. Τοιοῦτόν τι συμβαίνει, καὶ εἰς τὴν ἐνεστῶσαν τῆς ἐπιστήμης κατάστασιν ὡς πρὸς τὰ μικροβία, θεωρούμενα ὡς ἡ μόνη καὶ κυρία αἰτία πάσης νόσου ὑπὸ τῶν ἀπαδῶν τῆς θεωρίας ταύτης, τὸ δόγμα τοῦτο θεωρητέον, τανθὺν τοῦλάχιστον, ὡς ὑπερβολὴ ἐφ' ὅσον ἡ ἐπιστήμη διὰ πειραμάτων καὶ ἀναμφιβόλῃστων γεγονότων δὲν ἐπικυρώσει τὴν γενικὴν τοῦ δόγματος ἀλήθειαν· ἀλλὰ καὶ οἱ πάναντία φρονούντες, οὐδὲν ἀπὸ τῶν μικροβίων ἀναγνωρίζοντες, ἐπίσης εἰς τὴν ὑπερβολὴν χωροῦσι, τὸ δόγμα τούτων ἀπέναντι τοῦ γενικοῦ τῶν μικροβίων ρεύματος ὃ ἐμενε λαυθάνον, εἰ μὴ ἀπαρατήρητον, ἀν δὲν παρρησιάζετο εἰς τὸ μέσον ἡ νέα τοῦ Armand

Gautier ἀνακάλυψις τῶν λευκοματιῶν, τοῦτέστιν τῶν ζωικῶν ἀλκαλοειδῶν τῶν ἀναπτυσσομένων κατὰ τὴν ζωὴν τοῦ ζώου, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς πτωματίναις, ἐν τοῖς ζῶσιν ὀργανικοῖς ἰστοῖς, καὶ τῶν ἐχούσων μᾶλλον ἢ ἥττον δηλητηριώδη ἐνέργειαν.

Ἡ τοῦ Gautier ἀνακάλυψις εἶναι λίαν πρόβλητος, πολλὰ δὲ μένουσιν ἐν αὐτῇ εἰσέτι τὰ κενά, ἅτινα βεβαίως προύνοτος τοῦ χρόνου διαλευκανθήσονται, συνεπῶς δὲν πρέπει πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς ἀνθρωπότητος νὰ χρησιμεύσῃ ἀπὸ τοῦδε ὡς ὕπλον πρὸς καταπολέμησιν δόγματος ἑτέρου ἐπὶ γεγονότων καὶ πειραμάτων ἀναμφιβόλῃστων στηριζομένου, δὲν πρέπει ἐν ἀλλαίς λέξεσιν αἱ πτωματίναι καὶ αἱ λευκοματίναι νὰ θεωρηθῶσιν ὡς πολέμια τῶν μικροβίων, αἱ μέλλουσαι νὰ ἐξοντώσωσι ταῦτα, ἀλλὰ τούναντίον αἱ συγγενεῖς αἱ ἀδελφαί, αἵτινες ἐν τῷ μέλλοντι βεβαίως θὰ χρησιμεύσωσι πρὸς διαλευκάνσιν τοῦ τοσοῦτον σκοτεινοῦ τῆς παθογένεως τῶν νόσων ζητήματος.

Τὸ ζήτημα λοιπὸν τοῦτο, ὑπερ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ τρέχοντος ἔτους ἐπασχολεῖ μέχρι σήμερον τὴν ἐν Παρισίοις ἱατρικὴν Ἀκαδημίαν, μεγάλην καὶ λίαν ἐνδιαφέρουσαν προκάλεσαν συζητήσιν, μεταφέρομεν εἰς τὰς στήλας τοῦ ἘΓΓληνοῦ ἀπὸ τῶν δέλτων τῆς εἰρημένης Ἀκαδημίας:

Περὶ τῶν ἀπὸ τῆς βακτηριακῆς ἢ φυσιολογικῆς καταστροφῆς τῶν ζωικῶν ἰσθῶν ἀλκαλοειδῶν.

ὑπὸ ARMAND GAUTIER.

Μέρος πρῶτον.

Βακτηριώδη ἀλκαλοειδῆ ἢ πτωματῖναι

Ἱστορία.—Τὰς ἀπὸ τῶν ζωικῶν οὐσιῶν, καὶ δὴ ἀπὸ τῶν ἐν σήψει, ὀργανικὰς βάσεις, καίτοι καὶ ἕτεροι συγγραφεῖς πρὸ τοῦ Selmi καὶ ἔμοῦ διεῖδον ἐλαχίστην ὅμως ἀπέδιδον εἰς τεύτας σημασίαν καὶ ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε πρὸ τοῦ 1872 πᾶν ἀλκαλοειδὲς δηλητηριῶν διὰ τῶν κλασικῶν μεθόδων ἐξαγόμενον κατὰ τὰς τοξικολογικὰς ἐργασίας ἀπὸ σώματος τινὸς ἐθεωρεῖτο ὡς εἰσαχθὲν ἐν τῷ σώματι κατὰ τὴν ζωὴν, ἐξ οὗ βεβαίως πολλὰ τὰ ἀπὸ τῆς πεπλανημένης ταύτης ἀρχῆς θύματα.

Τὰ πνεύματα διετέλεσαν ὑπὸ τὸ κράτος τῆς θεωρίας, καὶ ὅπως ἐν ἀρχῇ τοῦ παρόντος αἰῶνος τὸ πρῶτον τὰ ὑπὸ τῶν Seguin, Derósne, Serjuener ἀνακαλυφθέντα φυτικά ἀλκαλοειδῆ ἐπὶ δεκάπενταετίαν καὶ πλέον ἐθεωρήθησαν ὡς προύνοτα παρὰ τὸν ὑπὸ τῆς ἐπιδράσεως τῶν ἀντιδραστηρίων ἐπὶ τῶν φυτικῶν ὄλων, αἵτινες ἐφρόνουν ὅτι μόνον οὐδέποτε ἢ ὄχι εἶναι τυγχάνουσιν, οὕτω καὶ αἱ πρῶται παρατηρήσεις τῶν ἀπὸ τῶν

ἐν σήψει ὀργανικῶν ὑλῶν ἀλκαλοειδῶν ἐπ' ἀνάγκην παράδοξοι, διότι ἐπι-
στεύετο κατὰ τὴν νέαν θεωρίαν τὴν πρὸ ἡμίσεως αἰῶνος κρατούσαν ὅτι
μόνοις τριῶν φυτοῦ δέδοται τὸ παράγειν ἀλκαλοειδῆ, παραγνωρίζομένου
τοῦ δόγματος ὅτι κατὰ τὴν βλατηριώδη ζύμωσιν οἱ ἀμύδαλοι παράγοντες
εἶναι τὰ ἀπλούστερα τῶν φυτικῶν ὑλῶν, τὰ ἀληθῆ μετέχματα τῶν φυτῶν
ἀπὸ τῶν ζώων.

Αἱ πρῶται ἀντίθετοι παρατηρήσεις ἦτο ἀτελεῖς καὶ ὄλιγες σκοτειναί·
τῷ 1824 οἱ Gaspard καὶ Stiek παρατήρησαν πρῶτοι τὸ δηλητηριώδες
τῶν πτωματικῶν προϊόντων, ἀκολούθως τῷ 1856 ὁ Panum κατέδειξεν
ὅτι αἱ ἐν σήψει ὕλαι περιέχουσι δηλητήριον λίαν ἰσχυρόν, οὗ ἐν σιτάριον
ἤρκει ὅπως θανατώσῃ μικρὸν κίβη, καὶ τὸ ὅποσον κατ' αὐτὸν, οὔτε πτη-
τικὸν εἶναι οὔτε καταστρέφεται ὑπὸ τῆς θερμότητος, εἶναι δὲ διαλυτὸν
ἐν ὕδατι καὶ ἐν οἴνοπνεύματι καὶ ἀποτελεῖται βεβαίως ὑπὸ πλείονων δη-
λητηριωδῶν ὑλῶν, οὔτε φύσεως λευκωματούδους εἶναι, ἀλλ' οὔτε καὶ ἀλκα-
λοειδοῦς. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης μέχρι τοῦ 1868, χάρις εἰς διαγωνίσμα
ὑπὸ πολλῶν γερμανικῶν πανεπιστημίων προταθὲν περὶ τῆς αἰτίας τοῦ
ἀπὸ τῆς σήψεως μολυσμοῦ, ἐδημοσιεύθησαν πολλὰ ὑπομνήματα τῶν
Hemmer, Schweininger, Müller, de Raison, Weidenbaum, Sch-
mitz ἐπιβεβαιώσαντα τὰ δόγματα τοῦ Panum, κατὰ τοὺς πολλοὺς
τῶν προμνησθέντων συγγραφέων τὸ τῆς σήψεως δηλητήριον εἶναι προϊόν
φύσεως λευκωματούδου· ἐν ἀποσυνθέσει διατελοῦσης καὶ μεταβιβαζούσης
τὴν ἀποσύνθεσιν εἰς τοὺς ζῶντας ἰστούς, εἶναι ὀνηλονότι ζύμωμα κατὰ τὰ
δόγματα τοῦ Liebig.

Τῷ 1868 ὁ Bergmann ἐν ἀρχῇ μόνος εἶπε μετὰ τοῦ Schmiedeberg,
ἐξήγαγον ἀπὸ τοῦ ἐν σήψει φυρμάματος τοῦ ζύθου οὐσίαν ἀζωτοῦχον κρυ-
σταλλώσιμον, ἣν ἀπεκάλεσαν *σηψίνην*, μετ' οὗ πολὺ δὲ νομίσαντες ὅτι
εὐροναύτην ταύτην τὴν σηψίνην καὶ ἐν τῷ σηψιαιμικῷ αἵματι, ἀπέδωκαν
εἰς ταύτην τὰς ἀπὸ τῆς πυκμίας διαταραχάς· ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ γενό-
μεναι πρὸς ἐξαγωγήν αὐτῆς ἀπὸ τοῦ αἵματος προσπλάθει ἀπέτυχον,
ἠσπισθητήθη καὶ ἐντελῶς ἐλησμονήθη ἡ ὁρᾶσις αὐτῆς.

Ἀλλὰ καὶ αἱ σύγχρονοι ἔρευναι τῶν Dupré καὶ Bene Jones δὲν ἐνί-
σχυσαν τὴν ὑπαρξίν φυσιολογικῶν ἢ παθολογικῶν ζωικῶν βάσεων· ἐπειδὴ
δὲ παρατήρησαν κυκνίζουσαν χροιάν τῶν προϊόντων τῶν ζωικῶν ἰσθῶν
διὰ τοῦ ἠραιωμένου θεικοῦ ὀξέος, ἐπίστευσαν ὅτι ὑπάρχει ἐν τοῖς δια-
φόροις τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ζώων ἰστοῖς ἀλκαλοειδές, ὅπερ ἀπεκάλεσαν
ζωϊκὴν κινροϊδίην.

Τῷ 1869 οἱ Zuelzer καὶ Sonnenschein ἀνήγγειλλον ὅτι ἐξήγαγον
ἐκ τῶν ἐν σήψει σαρκῶν σώμα ἀζωτοῦχον, δηλητηριώδες, διαστέλλον
τὴν κόρην τοῦ φθάλμου, ἐξ οὗ περῶμοίεσκον αὐτὸ πρὸς τὴν ἀτροπίνην.

Τοιαῦται αἱ πρὸ τῶν ἐμῶν καὶ τοῦ Selmi ἔρευνῶν γινώμαι, παράτη-

ρήσεις δηλονότι μεμονωμέναι, ἀμφίβολαι, ἀμφισβητούμεναι, γεγονότα
ἀρ' ἑτέρου βεβαιωμένα, ὡς τὸ σηπεδονώδες δηλητήριον τοῦ Panum, ἀλλὰ
κακῶς ὠρισμένα ὡς πρὸς τὴν αἰτίαν καὶ ἰδίως τὴν φύσιν καὶ τὴν ἰδιό-
τητα τῶν χημικῶν συνθέσεων.

Ὡς πρὸς τὴν ὑπαρξίν ἀλκαλικῶν ὑλῶν κατὰ φύσιν ἐν τῇ ζωικῇ οἰκο-
νομίᾳ αἱ γνώσεις ἦτο μᾶλλον σαρκεῖς, καθότι οὐδεὶς ἠμφισβητεῖ τὴν πα-
ρουσίαν ἐν τοῖς ἐκκρίμασι τῶν ζώων τῆς ἀμμωνίας καὶ τῆς τριμεθυλαμίνης·
ἦτο γνωστὴ ἡ κρεατινίνη C⁴H⁷Az¹O, ἀνεκαλυφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Liebig
εἰς τὰ ζωϊκὰ ἐκκρίματα, θεωρεῖτο ὅμως τὸ ἄλλως *λίαν ἀλκαλικὸν*
σῶμα τοῦτο ὡς νιτρίτης καὶ οὐχὶ ὡς ἀληθῆς βάσις, ἐπίσης δὲ ἀνεγνω-
ρίζοντο ὡς βάσεις καὶ ἡ ξανθίνη, ἡ σαρκίνη, ἡ γουανίνη C⁵H⁴Az²O,
σερικίνη C⁷H⁸AzO², ὡς καὶ ἄλλα ἀνάλογα σώματα, καίτοι ἀπὸ τῆς καρνίνης
C⁷H⁸Az²O² ἀνεγνωρίζοντο αἱ βασικαὶ ιδιότητες· δὲν θεωρεῖτο ὅμως ὡς
βάσις, καθότι διετείνοντο ὅτι ἐξήχθη ἐκ τοῦ ἐκχυλίσματος τοῦ Ἀμερι-
κανικοῦ κρέατος. Τοῦναντίον δὲ, καίπερ ἀνεγνώρισαν ὡς πραγματικὰ ἀλ-
καλοειδῆ τὴν *χολίνην*, ἀνεκαλυφθεῖσαν τῷ 1849 ὑπὸ τοῦ Strecker ἐν
τῷ ἥπατι, καὶ τὴν *νευρίνην*, ἀνεκαλυφθεῖσαν ὑπὸ τῶν Liebreich καὶ
Gobley ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ καὶ τῷ κρέατι τοῦ ὄνου, θεωροῦν ὅτι αἱ δύο
αὗται βάσεις, ἥμισυ διαφέρουσαι ἀλλήλαις, ἦτο προϊόντα ἀποσυνθέσεως
ἀπὸ τῆς ὁράσεως τῶν ἀντιδραστηρίων ἐπὶ οὐσίαις μὴ βασικῆς τῆς *λεκυ-
θίνης* ἐμπεριεχομένης ἐν τοῖς ὀργανοῖς ἀπὸ τῶν ὁποίων ἐξήχθη ἡ *χολίνη*
καὶ ἡ *νευρίνη*.

Τοιαῦται αἱ γνώσεις καὶ αἱ θεωρίαι τῶν ἐπιστημόνων μέχρι τοῦ 1870
ὅτε ἀργοῦται αἱ ἐμῆ καὶ τοῦ Selmi παρατηρήσεις περὶ τοῦ σχηματισμοῦ
τῶν ἀπὸ τῆς σήψεως ἀλκαλοειδῶν.

Τῷ 1870 ἔρευνῶν τὰς *λευκωματοειδεῖς οὐσίας* παρατήρησα ὅτι αὗται
ἐγκαταλιμπανόμεναι εἰς ἐκυστὰς ἀπέβανον διὰ τῆς σήψεως λίαν ἀμμο-
νιάδεις, συγχρόνως δὲ παρατήρησα ὅτι διηθουμένων οὖρων, κατὰ φύσιν ἐν
γένει δξίνων, ἀπελαμβάνετο ἐν τῷ ὑποδοχεῖ ὑγρὸν ἀλκαλικὸν ἐνέχον τρι-
μεθυλαμίνην· ἐκ τῆς τελευταίας ταύτης παρατηρήσεως πεισθεὶς ὅτι τὸ
ἀλκαλικὸν τῶν ἐν σήψει ὑγρῶν δὲν ὀφείλεται καθ' ὅλοκλήρην εἰς τὴν
ἀμμωνίαν ἐπεδόθη εἰς τὴν ἀνεύρεσιν τῆς αἰτίας. Τῷ 1872 ἀνεκάλυψα
ὅτι ἡ ἰσχυρὰ τοῦ αἵματος τὸ θερρὸν ὑπὸ τὸ ὕδωρ παρέχει, φευστοποιουμένη,
πλὴν ἑτέρων γνωστῶν προϊόντων, καὶ μικρὰν ποσότητα πολλαπλῶν ἀλ-
καλοειδῶν, εὐκλαιώτων, μονίμων ἢ πτητικῶν.

Πρὸς ἐξαγωγήν τῶν τελευταίων τούτων οὐσιῶν ἐνήργουν τότε ὡς ἐξῆς·
ὑπέβαλον εἰς θρόμβωσιν τὰ πρῶτερον διὰ θεικοῦ ὀξέος μετρίως δξιν-
σμένα σηπεδονώδη ὑγρά, διήθουσαν καὶ παρελάμβανον διὰ περισσεύσεως κα-
καυμένης μαγγνήσεως, διήθουσαν ἐκ γύου καὶ ἀπέσταζον· αἱ ὕδατμοὶ συμ-
παρέσυρον μεγάλην ἀμμωνιάς ποσότητα, τριμεθυλαμίνην καὶ πτητικὰς

βάσεις, φενόλαιον, ενδέλαιον κλ. Τὸ ἐκ τῆς ἀποστάξεως ὑγρὸν ἐντελῶς κεκορεσμένον δι' ὕδροχλωρικοῦ ὀξέος ἐξητμίζετο μέχρι ξηροῦ καὶ πολ- λάκις παρελεμβάνετο δι' ἀκράτου οἰνοπνεύματος· οὕτω δὲ ἀπελάμβανον ὕδροχλωρικός ὀργανικός πτητικός βάσεις, ὡς χλωρίοπλατινικός καὶ χλω- ριοχρυσικός· ἐν μέρει διαλυτός, αἰτίνες ἀπεχωρίζοντο ἀκολουθῶς διὰ τῶν συνήθων μεθόδων. Τὸ μαγνησιακὸν ὑγρὸν, ἐξ οὗ ἀπεχωρίσθησαν αἱ βάσεις αὐταὶ διὰ ζέσεως, ἐξατμίσθην μέχρι ξηροῦ σχεδὸν ἐν τῷ κενῷ ἐμύχθη μετὰ τοῦ πρότερον σχηματισθέντος μαγνησιακοῦ ἰζήματος καὶ μετὰ με- γάλῃς περισσίας ψέμμου· ἡ μάζα διαβραχεύεται μεθ' ὕδατος ἀπεξηράνθη εἰς θερμοκρασίαν 60°, ἡ δὲ ξηρὰ κόνις ἐν συσκευῇ τοῦ Payen παρελείφθη ἐπανελημμένως δι' αἰθέρος 56°, δι' οὗ διελύθησαν αἱ μόνιμοι βάσεις· τὸ αἰθέριον ὑγρὸν ἐξητμίσθη, τὸ δὲ ὑπόλειμμα παρελείφθη δι' ὕδατος· λίαν ἐλαφρῶς ὀξίνου, ἐκ τούτου δὲ τοῦ ὑγροῦ ἐξατμίσθέντος ἐντελῶς ἐν τῷ κενῷ ἀπέμειναν τὰ ἅλατα τῶν μόνιμων βάσεων.

Διὰ τῆς μεθόδου ταύτης ἀνεκάλυψα ὅτι διὰ τῆς σήψεως τῶν πρωτεϊ- κῶν ὑλῶν παράγονται διάφορα νέα ἀλαλία.

Ὁ ἐν Bologne καθηγητῆς τῆς ἰατροδικαστικῆς François Selmi ἀπὸ ἄλλης δρῶντος ἀφορτῆρας ἐνήγοι πειράματα δι' ὧν τὰ αὐτὰ συνεπέ- ρανε συμπέρασμα.

Τῷ 1870 ὁ Selmi ἐνεργῶν τοξικολογικὴν ἐργασίαν ἐξήγαγε διὰ τῆς μεθόδου τοῦ Stas ἀπὸ τῶν σπλάγγων ἀνθρώπου θάθεν δηλητηριασθέν- τος ἐν ἀλκαλοειδέσ, ὅπερ πρὸς οὐδὲν τῶν γνωστῶν ἠδυνήθη νὰ συγκρίνη. Τῷ 1871 ἐπίσης εἰς νέαν τοξικολογικὴν ἐργασίαν ὁ Selmi τὸ αὐτὸ ἔσχευ ἀποτέλεσμα. Ἐκ τούτων δὲ ὑποπτέθη ὅτι τὰ ἀλκαλοειδῆ ταῦτα ἐγεν- νῶντο ἐκ τοῦ πτώματος, διὸ τῷ 1872 ὑπέβαλεν ὑπόμνημα εἰς τὴν ἐν Βολωνίᾳ ἀκαδημίᾳ τῶν ἐπιστημῶν δι' οὗ ἐπειράτο νὰ καταδείξῃ·

1. — Ὅτι ὁ στόμαχος τῶν ὑπὸ φυσικοῦ θανάτου θνησκόντων περιέχει οὐσίας ἀντιδρώσας διὰ τῶν ἀντιδραστηρίων ὡς φυτικά τινα ἀλκαλοειδῆ.
2. — Ὅτι τὰ προϊόντα ταῦτα ὅτε κρεατίνη, οὔτε κρεατίνην οὔτε τυροσίνη εἶναι.
3. — Ὅτι ὅμοιαι οὐσίαι ἀνευρίσκονται καὶ ἐν τῷ διὰ τὴν συντήρησιν ἀνατομικῶν παρασκευασμάτων χρησιμεύσαντι οἰνοπνεύματι.

Τῷ 1874 ἐπανάλαβὼν ὁ Selmi τὰ πειράματα αὐτοῦ ἐπὶ ἐξορυχθέν- των πτωμάτων ἐδήλωσεν ὀριστικῶς ὅτι κατὰ τὴν σήψιν παράγονται πραγ- ματικά ἀλαλία ὀργανικά, δηλητηριώδη, ἀνάλογα πρὸς τὰ φυτικά ἀλ- κκαλοειδῆ.

Πόλλας ἀντέταξαν παρατηρήσεις εἰς τὸ περιγεγόμενον τῶν πειραμάτων τοῦ Selmi, ὡς, τὰ ἀπὸ τῶν πτωμάτων ἀλκαλοειδῆ δὲν προήρχοντο τάχα ἀπὸ φυτικῶν ὑλῶν ἀπομεινῶν ἐν τῷ πεπτικῷ σωλῆνι· δὲν εἰσῆχθη- σάν ὡς φάρμακα, δίκην ἐκχυλισμάτων φυτικῶν κατὰ τὴν ζώην· τῆς

στοιχειώδους ἀναλύσεως μὴ γενομένης, δὲν εἶναι τάχα ψευδοαλκαλοειδῆ ἀνάλογα τῇ κρεατίνῃ, τῇ κρεατίνῃ, ἀμίδια μᾶλλον ἢ ἀλαλία καὶ αἵτινα δὲν διεχωρίσθησαν εἰσέτι ἀπὸ τῶν γνωστῶν ἀζωτούχων προϊόντων· δὲν εἶναι τάχα νευρίνη ἢ χολίνη ἀπὸ τῆς ἐν ἀποσυνθέσει διὰ τῆς δράσεως τῶν ἀντιδραστηρίων λευθίνης· εἶναι ἀποδεγεγόμενον ὅτι τὰ νομιζόμενα ταῦτα ἀλκαλοειδῆ παρήχθησαν ὑπὸ τῆς σήψεως· ἢ τάχα δὲν ἠπατήθη ὁ Selmi ὑπολαβὼν ὡς ἀλκαλοειδῆ τὰς οὔτω δὴ ἐκχυλισματικὰς καλου- μένας οὐσίας, τὰς μὴ εἰσέτι γνωστάς, αἰτίνες εὑρίνται ἐν τῷ αἵματι κατὰ τὰς τελευταίας τῆς ζωῆς ὥρας, ὡς καὶ εἰς διάφορα τοῦ λειψάνου μέρη· κλ. Εἰς τὰς ἀντιβήσεις ταύτας ὁ Selmi ἀπήνησε δι' ὑπομνήματος εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῆς Βολωνίας, ὑποβληθέντος τὴν 6 Δεκεμβρίου 1877, δι' οὗ ἀνήγγειλεν ὅτι ἀπήλαυσε δύο ἀλκαλοειδῆ, τὸ μὲν μόνιμον, τὸ δὲ πτη- τικόν, ὑποβαλὼν εἰς σήψιν καθαρὸν λεύκωμα ἐν τῷ κενῷ.

Οὕτω λοιπὸν τῷ μὲν 1873, ἐνεργῶν ἐπὶ καθαρῶς ἰνίκῃ τοῦ αἵματος καὶ μὴ περιεχοῦτος ἐκχυλισματικὰς οὐσίας, ἀπήλαυσα ἀλκαλοειδῆ εἰς ἅλατα κρυσταλλώσιμα καὶ ἀποκρυστικῶς ἀπὸ λευκοματωσιδῶν οὐσιῶν προσερχόμενα, τῷ δὲ 1876 ὁ Selmi κατέδειξεν ὅτι ἡ σήψις τῶν λευκο- ματωσιδῶν οὐσιῶν εἶναι ἡ αἰτία τῶν πτωματικῶν τούτων ἀλκαλοειδῶν.

Καίτοι ἀναγνωρίζων ὅτι τὰ ἔργα τοῦ Selmi ἐπέχυσαν ὡς πρὸς τὴν ἀνίχνευσιν τῶν ἀλκαλοειδῶν ὑπὸ ἔποψιν τοξικολογικὴν πολὺ φῶς, οὐχ ἥττον φρονῶ ὅτι ἐγὼ πρῶτος παρετήρησα ὅτι τὰ νέα ταῦτα ἀλκαλοειδῆ γεννῶνται ἀπὸ τῶν ἐν σήψει πρωτεϊκῶν οὐσιῶν, τοῦθ' ὅπερ καὶ αὐτὸς ὁ Selmi ἀναγνωρίζει. (ἀκολουθεῖ Γ.)

B I B Λ Ι Ο Γ Ρ Α Φ Ι Α .

L'ANNÉE MÉDICALE, (huitième année) 1885. — Résumé des progrès réalisés dans les sciences médicales. — Paris 1886. — chez Plon. Rue Garancière. N° 8. et 10. — Prix. 4. fr.

Ὁ ἐν Παρισίοις ἐκδότης PLON (Rue Garancière 8, καὶ 10) ἐξέδοτο κατ' αὐτὰς τὴν ἑξῆς τὸν τόμον τῆς Ἰατρικῆς ἐπετηρίδος, (διὰ τὸ ἔτος 1885) (L'Année médicale. 1885), συντασσομένης ὑπὸ διαφόρων δια- πρεπῶν ἐν τῇ ἐπιστῇ ἀνδρῶν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἱατροῦ BOU- NEVILLE. Ἐν τῷ συγγράμματι τούτῳ, ὡς ὁ τίτλος μαρτυρεῖ, συνοψί- ζονται ἅπαναι αἱ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος γενόμεναι πρόοδοι τῆς ἱατρι- κῆς καθ' ἕπαντας αὐτῆς τοῦς κλάδους, μνημονεύονται ἐπίσης ἅπαντα τὰ ἀπάνταχού τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου ἐκδοθέντα συγγράμματα τὰ ἐπωσδήποτε συντελουμένα εἰς τὴν πρόοδον τῆς ἐπιστήμης, ὡς καὶ πᾶν

ὅ,τι ἐν γένει ἀφορᾷ τὴν ἰατρικὴν μετὰ μεθόδου καὶ τάξεως ἰδιαζούσης· Ἀποφεύγουμεν διὰ μακρῶν νὰ καταδείξωμεν τὴν ἀπειρον χρησιμότητα τοῦ ἐν λόγῳ συγγράμματος ἐν μικρῷ ὄγκῳ περικλείοντος πᾶν ὅ,τι κατὰ τὸ ἔτος 1885 ἐγένετο ἐν τῇ ἐπιστήμῃ λόγου ἄξιον, καθότι τοῖς πᾶσι γνωστὸν τυγχάνει ὅτι ἕνεκα τῶν εἰδικῶν ἐργασιῶν καὶ μελετῶν αἰτινες εἰς τοὺς διαφόρους τῆς ἐπιστήμης κλάδους κατ' ἰδίαν γίνονται ἀδύνατον ἀποβαίνει τὴν σήμερον εἰς ἓνα ἰατρὸν ὅσον ἂν αὐτὸς φιλομαθὴς εἶναι νὰ διατελῇ ἐνήμερος τῶν ἀπανταχοῦ γενομένων προόδων καὶ ἀνακαλύψεων εἰς τοὺς διαφόρους τῆς ἐπιστήμης κλάδους. Γ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

SIRUP D'HYPHOS-PIHOS-PIHTES DE FELLOWS.

Πυρακκευαζόμενον ἐν Νέα Ἰόρκῃ ὑπὸ τοῦ χημικοῦ

JAMES FELLOWS.

Τὸ περὶ οὗ πρόκειται σκεύασμα ἐνέχει

Τὰ κυριώτερα τοῦ ζωικοῦ ὀργανισμοῦ συστατικά, Κάλιον καὶ Τέτανον. Ὁξειδωμένας ἐνώσεις, Σίδηρον καὶ Μαγγανήσιον Ἰσσηνικόν, Κινίνην καὶ Στρυγνίνην. Καὶ τὸ ζωϊκὸν θεμελιώδες συστατικόν, τὸν Φώσφορον.

Διαφέρει πάντων τῶν ἄλλων ὁμοταγῶν σκευασμάτων διότι εἶναι εὐάρεστον τὴν γαστρὶν, ἐνεργεῖ ἐπὶ τοῦ στομάχου εὐνοϊκῶς, καὶ οὐδὲν ἐπιγίνεται κακὸν ἀπὸ τῆς παρατεταμένης αὐτοῦ χρήσεως.

Μεγάλην ἐκτίμησιν ὑπέληψεν ἐν Ἀμερικῇ καὶ Ἀγγλίᾳ διὰ τὸ νήσιμον τῆς χρήσεώς αὐτοῦ εἰς τὴν θεραπείαν τῆς φθίσεως, τῆς χρονίας βρογχίτιδος καὶ ἑτέρων τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων παθήσεων. Οὐχ' ἤττον δὲ ὠφελεῖ καὶ κατὰ ποικίλων νευρικῶν νόσων, ὡς καὶ κατὰ τῆς ἀτονίας. — Αἱ θεραπευτικαὶ αὐτοῦ ἐνεργεῖαι ἀποδοτέαι εἰς τὰς τονωτικὰς καὶ θρεπτικὰς αὐτοῦ ιδιότητας δι' ὧν αἱ διάφοροι ὀργανικαὶ λειτουργίαι ἐπανέρχονται εἰς τὸ κατὰ φύσιν. Οὕτω καὶ ἂς περιπτώσεις ἐνδείκνυνται ἢ τῆς ἐννεύρωσεως τόνωσις διὰ τονωτικῆς θεραπείας, τὸ σκεύασμα τοῦτο εἶναι τὰ μάλιστ' ὠφέλιμον. Ἐνεργεῖ ταχέως, διεγείρει τὴν ὄρεξιν, ρυθμίζει τὴν πέψιν, διευκολύνει τὴν ἀπορρόφησιν καὶ μετὰ τῶν θρεπτικῶν οὐσιῶν μεταβάλλει εἰς τὴν κυκλοφορίαν. Ἐπίσης ὠφελεῖ καὶ κατὰ τῶν φρενοπαθειῶν καὶ ἐν γένει πάσης νευρικῆς παθήσεως.

Ἐλάχιστη φιάλη περιέχει 8 οὐγκίας, ἢτοι 50 περίπου δόσεις.

Ἐφίσκεται ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ κ. Κ. Ὀλυμπίῳ. Πᾶσα περὶ τούτου ἄγγελία φέρεται μόνον διὰ τὰ ἰατρικὰ περιοδικά.

ΔΙΔΑΥΣΙΣ ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΚΡΕΑΤΟΣ.

PARA L. ROSSENTIAL.

Σκευαζομένη εἰς τὸ φαρμακεῖον τῆς Ἀδελφῆς ἐν Jena (Γερμανία)

ὑπὸ R. SLUTZ.

Βραβευθεῖσα ἐν Βρυξελλαῖς, ἐν Ἀλλῃ, ἐν Φρανκφούρτῃ καὶ ἐν Βιέννῃ.

Ἡ διάλυσις αὕτη ἐνέχει ἅπαντα τοῦ κρέατος τὰ θρεπτικὰ συστατικά πλὴν τοῦ λίπους καὶ τῶν νεύρων. Οὐδὲν ἕτερον στερεῶς ἢ ὑγρῶ τροφῆς εἶδος ἀνεχομένων, πρὸς δὲ κέκτηται γαστρὶν λίαν εὐάρεστον ὄπτου κρέατος.

Περὶ τῆς διαλύσεως ταύτης πολὺς μετ' ἐπαίνων λόγος γίνεται ἐν τῇ συγγράμματι Sammlang, klinischer Vorträge ὑπὸ Richard Volkmann ἀρ. 62, καὶ ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ Wiel, ὡς καὶ ἐν τοῖς περιοδικοῖς Gesundheit ἀρ. 14, 1882, καὶ Wiener Medicinal Presse ἀρ. 2, 1883.

Γενικὴ ἀποθήκη ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς Eastern Agency, ἐν Ἀθήναις δὲ γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Γαλλοῦ καὶ τῷ φαρμακεῖον Ἀ. Τσεράχη. Ὁδ. Σόλωνος.

ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΙΑ (OFFICINE)

ἢ Συλλογὴ τῶν κατὰ τὴν πρακτικὴν φαρμακοποιῶσαν.

Διαλαμβάνουσα

Περὶ ληψὶν ἀπασῶν τῶν φαρμακοποιῶν, τῶν ἰατρικῶν καὶ φαρμακευτικῶν συνταγολογιῶν τῶν διαφόρων ἐπικρατειῶν. Τοξικολογίαν, ἢ τὸν τρόπον τοῦ ἀνηχνεύειν τὰ δηλητήρια· Φαρμακευτικὰς δοκιμασίας· Φάρμακα, πύβαν κτηνιατρικῆς, ὁμοιοπαθητικῆς· Θεραπευτικὸν ἐγκόλπιον, ἅπαντα τὰ νέα φάρμακα· γενικὴν τῶν φαρμάκων διατίμησιν.

ὑπὸ DORVAULD.

Ἐκδοσις 10ῃ ἐντελῶς ἀνασκευασθεῖσα· ἐκ 1000 σελ. κείμενον. Σχήματα ἐν τῷ κειμένῳ. Ἐνὲν ὀνοματολογία.

Ἐφίσκεται ἐν Ἑλλάδι εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Γαλλοῦ.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ διὰ τὸν Γαλλοῦ εἶναι δεκταὶ εἰς τὸ γραφεῖον αὐτοῦ δδ. Πίνακῶν 8, καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς EASTERN AGENCY-Karakéuy Deirmen Han.

Ἡ διεύθυνσις EASTERN AGENCY ἐπιφορτίζεται τὰς ἀγγελίας διὰ τὰς ἐν Ἑλλάδι καὶ τὸ ἐξωτερικὸν ἐφημερίδας. Αἰδεῖ ἐμπορικὰς πληροφορίες περὶ Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ἐποδεδεικνύει ἐπὶ τῇ αἰτήσεϊ

εις τὰ ἐν Εὐρώπῃ καταστήματα τοὺς καλλιτέρους ἀντιπροσώπους διὰ τὴν κατανάλωσιν τῶν προϊόντων. Προμηθεύει τέλος ἐξ Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς βιβλία, ἐργαλεῖα, καὶ παντὸς εἴδους ἀντικείμενα χρήσιμα εἴτε διὰ τὸ ἐπάγγελμα εἴτε διὰ τὴν ἰδίαν τῶν κ. ἰατρῶν καὶ φαρμακοποιῶν χρῆσιν.

Νεκοσίδη. — Ἀντίδοτον κατὰ τῶν κακῶν τῆς νικοτιανῆς εἰς τοὺς καπνίζοντας ἀποτελεσμάτων. Εὐρίσκεται ἐν Ἀθήναις παρὰ τῆ Διευθύνσει τοῦ Γαληνοῦ.

ΜΙΚΡΟΠΗΓΗ EN BUDE

Rákóczy

ΙΔΙΟΚΤΗΤΟΣ
ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ LOSER

Τὸ αὐτοφύεον πικρὸν ὕδωρ Rákóczy εἶναι ἐξ τῶν πλουσιωτέρων εἰς στερεὰ συστατικά ὑδάτων, ἕτε δὲ περιέχον ἐν 10000 μέρ. αὐτοῦ 571 μέρη στερεῶν συστατικῶν, καὶ προτιμᾶται εἰς τὰς νόσους τῆς κάτω κοιλίας διὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἀφθονον θεϊκὸν μαγνήσιον, νάτριον καὶ λίθιον.

Ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς λοιπὰς μικροπηγὰς τὸ ὕδωρ Rákóczy θεωρούμενον παρ' ἀπάντων τῶν ἰατρῶν ὡς τὸ πρωτεῖον προτιμᾶται καὶ ὡς περιπτώσεις ἐνδείκνυται ἢ χρῆσις τῶν πικρῶν ὑδάτων, διὰ καὶ ὡς τοιοῦτον συνιστᾶται καὶ ὑπὸ Ἀκαδημιῶν καὶ ὑπὸ ἰατρῶν, ὡς ὑπὸ τῆς ἐν Βουδαπέστ ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν, τῆς ἐν Παρισίαις ἀκαδημίας τῆς ἰατρικῆς, ὑπὸ τῶν ἰατρῶν Fauvel ἐν Παρισίαις, Charles-Ticheborn ἐν Λονδίῳ, Τριανταφυλλίδου καὶ Mordtmann ἐν Κωνσταντινουπόλει, Zoupan ἐν Ἀδριανουπόλει, Salem pacha ἐν Καῦρω, Schluss ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, Zeissel καὶ Rokitansky ἐν Βιέννῃ, Seitz ἐν Μονάχῳ, Volli ἐν Κολωνίᾳ κ.λ.

Πωλεῖται ἐντὸς φιαλῶν προσφάτως ἐκαστοτε πληρουμένων παρ' ἀπασιν τοῖς καταστήμασιν τῶν μεταλλικῶν ὑδάτων, τοῖς φαρμακείοις καὶ φαρμακευπορείαις.

BIBΛΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Περικλέους Πατρικίου. — Τὰ πάθη τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἡ θεραπεία αὐτῶν. — Τόμος Α'. — Ἐν Ἀθήναις, 1885. Δρ. 12.
Τοῦ αὐτοῦ. — Περὶ τῶν τραυματίων καὶ τῆς θεραπείας αὐτῶν. — Μέρη Α' καὶ Β'. — Ἐν Ἀθήναις. — Δρ. ἐν ὄλῳ 15.

BOURNEVILLE et BRICON. — Manuel de technique des autopsies. — 1. Vol. in 320. de 240 pages, prix broché 2 fr. 50, cartonné 3. fr. — Librairie du Progrès Médical, Rue des Carmes, 4. Paris.